

Kız ve Sinek Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Sinek Kuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Maya evinin arka basamaklarında oturmuştu, kırmızı bahçe eldivenleri kucagında katlıydı. Üzerinde yeşil yaprak desenli en sevdiği sarı tişörtü vardı ve yeşil lastik çizmeleriyle yere hafifçe vuruyordu. Minik bir sinek kuşu bahçeye daldı ve tek bir turuncu çiçeğin yanında havada asılı kaldı. Kanatları minik yelpazeler gibi bulanıklaşıyor, yakut renkli boğazı güneşte parlıyordu. Maya nefesini tuttu ve izledi.

Sinek kuşunun bir bacağına ince, gümüş bir halka vardı. Maya ona Pip adını verdi, çünkü çiçekten çiçeğe süzülürken küçük bir cıvıltı çıkarıyordu. Uzun, ince gagasıyla tatlı nektar içti, sonra çitin üzerinden hızla uçup gitti. Maya'nın yuvarlak yüzü, ön dişi eksik gülümsemesiyle aydınlandı. "Geri gel, Pip!" diye seslendi. Onu yakınında tutacak daha çok çiçeği olsun istedi.

Büyükanne Rosa hasır güneş şapkası ve bir paket tohumla dışarı çıktı. "Küçük arkadaşını gördüm," dedi, ela gözleri pırıldıyordu. "Daha çok sinek kuşu istiyorsan, sevdikleri çiçekleri dik." Maya'ya parlak, borazan şeklinde çiçeklerin resmini gösterdi. "Bunlar yerli çiçekler. Burada iyi yetişirler ve kuş komşularımızı beslerler." Maya başını salladı. "Koca bir bahçe dikelim!"

Yumuşak toprakta küçük çukurlar açtılar. Maya her tohumu kırmızı eldivenli parmaklarıyla bastırdı. "Ne zaman büyüyecekler?" diye sordu. Büyükanne Rosa gülümsedi. "Sabır, küçük bahçıvan. Birkaç hafta güneş ve su." Maya her sabah kahvaltıdan önce tohumları suladı. Bazı günler, ne olur ne olmaz diye iki kez kontrol etti. Pip'i bir çiçek denizinin üzerinde havada asılı dururken hayal etti.

Bir sabah, topraktan minik yeşil bir filiz başını çıkardı. Maya soluğunu tuttu. "Büyükanne, bak!" diye bağırdı. Kısa süre sonra daha çok filiz, sonra yapraklar, sonra minik tomurcuklar belirdi. Maya'nın mavi kot tulumunun dizleri çamur oldu ama umursamadı. Yabani otları nazıkçe çekti ve bitkilere fısıldadı: "Pip için kocaman büyüyün." Bahçe yeşille doldu.

İlk çiçek açıldı—parlak kırmızı bir borazan. Sonra bir tane daha, bir tane daha. Turuncu, sarı ve mor çiçekler minik sürprizler gibi patır patır açıldı. Maya koşup Büyükanne Rosa'ya haber verdi. "Bahçe çiçek açıyor!" diye şarkı söyledi. Büyükanne Rosa ellerini çırttı. "Harika! Şimdi sinek kuşlarını bekleyeceğiz." Maya çiçeklerin yanında kıpırdamadan oturdu, gökyüzünü izledi.

Pip geri döndü! Çitin üzerinden hızla geçti ve kırmızı bir çiçeğin önünde havada asılı kaldı. Zümrüt sırtı güneş ışığında parıldadı. "Geri geldin!" diye fısıldadı Maya. Pip gagasını çiçeğe daldırıp içti. Sonra başka bir çiçeğe, bir başkasına uçtu. Maya bir sabah yedi ziyaret saydı. İçi sıcacık ve mutlu oldu, bir fincan sıcak çikolata gibi.

Ertesi gün yeni bir ziyaretçi geldi. Bir mavi kuş, gagasında küçük kahverengi bir dal parçasıyla çite kondu. Sırtı parlak mavi, göğsü pas rengi turuncuydu. Başını yana eğdi ve cıvıladı. "Merhaba, mavi kuş!" dedi Maya. Mavi kuş, çiçeklerin arasında böcek avlamak için aşağı süzüldü, sonra bir dala tünedi. Bahçe hareketleniyordu.

Daha çok kuş geldi. Bir çift saka kuşu tohumları gagaladı. Tombul bir ardıç kuşu çimenlerde zıpladı. Kelebekler çiçekten çiçeğe süzüldü ve tüylü bir bombus arısı vızıldayarak geçti. Maya'nın bahçesi yaşamla vızıldıyor, kanat çırpıyordu. Büyükanne Rosa limonata getirdi ve Maya'yla basamaklara oturdu. "Senin küçük bahçen ne hareketli bir yer," dedi. Maya sırtıttı. "Burası bir kuş partisi!"

Pip her gün nektar içmeye geldi. Maya'ya alıştı ve sanki merhaba der gibi kırmızı eldivenlerinin yanında havada asılı kalıyordu. Bir öğleden sonra Maya, Pip'in başka bir sinek kuşunu bir çiçekten kovaladığını gördü. "Nazik ol, Pip!" diye seslendi. Diğer sinek kuşunun sırtı yeşil, göğsü beyazdı. Pip bunu düşünüyor gibiydi, sonra çiçeği paylaştı. Maya güldü.

Yaz sonbahara döndü. Büyükanne Rosa, "Yakında sinek kuşları kış için güneye uçacak. Uzun yolculuk için çok yiyeceğe ihtiyaçları var," dedi. Maya bahçesine baktı. Çiçekler hâlâ parlak parlak açıyordu. "Yani bizim bahçemiz bir mola yeri gibi mi?" diye sordu. Büyükanne Rosa başını salladı. "Çok önemli bir mola yeri. Çiçeklerin onların yolculuk etmesine yardım ediyor." Maya gurur duydu.

Bir sabah Pip gitmişti. Maya biraz üzüldü ama Büyükanne Rosa'nın sözlerini hatırladı. "Sıcak bir yere doğru yola çıktı," dedi. "Ve bahçemiz oraya gitmesine yardım etti." Çiçekleri sulamaya ve gökyüzünü izlemeye devam etti. Mavi kuş hâlâ ziyarete geliyordu ve serçeler tohumları gagalıyordu. Pip olmasa da bahçe canlı kaldı.

Haftalar sonra Maya tanıdık bir vızıltı duydu. Dışarı koştu. Pip geri dönmüştü! Mor bir çiçeğin üzerinde havada asılı kaldı, yakut boğazı parlıyordu. "Başardın!" diye sevindi Maya. Pip cıvıldadı ve içti. Büyükanne Rosa hasır şapkasıyla dışarı çıktı ve gülümsedi. "Senin bahçeni hatırlamış," dedi. "Burası onun en sevdiği dinlenme yeri." Maya'nın içi sevinçle doldu.

Maya basamaklara oturdu ve Pip'in bahçeyi mavi kuşla ve kelebeklerle paylaşmasını izledi. Tek bir minik tohumun nasıl bu kadar büyüdüğünü düşündü. "Büyükanne, küçük bir bahçe bile bir sürü kuşa yardım edebilir," dedi. Büyükanne Rosa başını salladı. "Evet, küçük bahçıvan. Küçük şeyler büyük fark yaratabilir." Maya ön dişi eksik gülümsemesiyle gülümsedi.

Bahçe, yolculuk eden birçok kuşun en sevdiği durak oldu. İlkbahar ve sonbaharda sinek kuşları, mavi kuşlar ve hatta bir ötlege dinlenmek ve yemek için uğradı. Maya her yıl daha çok çiçek dikti. Kırmızı eldivenleri hep kirliydi ve yeşil çizimleri hep çamurluydu. Hiç umursamadı. Doğaya yardım ediyordu, her seferinde bir çiçekle.

Maya herkesin yaban hayatına yardım edebileceğini öğrendi. Bir balkonda ya da arka bahçede birkaç parlak çiçek, minik bir sinek kuşunu besleyebilir ya da yorgun bir mavi kuşa dinlenecek bir yer verebilir. Bahçesinde durdu, kanat vızıltısını ve kuş cıvıltısını dinledi. "Teşekkürler, Pip," diye fısıldadı. Ve küçük sinek kuşu ona vızıldayarak karşılık verdi.